

Jeppe Aakjærs foredrag om industri og bonde

Taler

Jeppe Aakjær
Digter og forfatter

Dato

5. april 1914

Sted

Brænderup

Industri og bonde

Der gik fornylig igjennem Landets Blade en munter Meddelelse om *en Greve*, der var bleven uenig med nogle Grøftegravere om Daglønnen og i den Anledning selv tog Skovlen paa Nakken og sprang i Grøften for at lære de usselige Grøftemænd, hvordan Arbejdet skulde gøres. Som sagt: hele Landets Presse stod i maabende Forbavselse paa Brinken, mens Greven agerede i Grøften. Var det ikke til at *grine* sig fordærvet af! mente Journalisterne. Her var nu en *Greve* — en *Greve!* som havde faaet den bizarre Idé at ville bestille noget, vilde gjøre om blot en Dags nyttigt Arbejde. Her havde nu han og hans Standsfæller Aarhundred efter Aarhundred tæret Kraften og Saften af den danske Jord og dens flittige Dyrkere uden nogensinde selv at skabe blot for to Øre Værdi — og saa staar hans Excellence her i Dyffelskinds Bukser og islandsk Trøje lige færdig til Muddergrøften. Jo, der var sandelig mer end Grund til Forbavselse! Naa, til Held For Familien og dens sensible Æresbegreber saa vared det hele jo ikke saa farlig længe; mer end et Par Døgn fik han ikke Lov til at kompromittere Standen ved at ta' sig noget nyttigt til, saa blev han igjen heldig skilt ved Træskostøvlerne, forhaabentlig efter at være fotograferet baade for og bag, og Billedet skjænket til et eller andet historisk Museum.

Vi lever jo ikke for intet i et Samfund, hvor Lønnen stiger *proportionalt med Arbejdets Aftagen*. Forstaar De mig: De, der gjør alt det groveste og sværeste Arbejde: vort Tyende, Daglejeren, den elendige jordløse, eller Fabriksarbejderen, den lille Haandværker osv., de faar efter den forhaandenværende Retfærdighed — *den mindste Løn, som gives kan*, selvfølgelig! saa stiger Lønnen efterhaanden som det skjønnes, at der arbejdes mindre, helt op til dem, som slet intet bestiller; de er ikke til at veje op med Penge. Enhver Nation, der befandt sig i Ligevægt, havde Respekt for Arbejdet og dets Udøvere, men naar Nationen forfaldt,

opstod der altid en Række privilegerede Arbejdsforagtere, der krævede Andel i Arbejdernes Løn, men ellers var ligegyldig for, hvordan det gik dem.

Det lyder jo som Sagn for vort Øre, naar det fortælles om den store hollandske *Admiral Ruyter*, at da han engang vendte hjem efter at ha' besejret sit Lands Fjender i talrige Slag, bar han selv sin Kuffert i Land fra Skibet.

Tænk i Modsætning hertil paa vore egne militære Koryfæer, der højst bærer deres egen Næse i Land, men den bærer de til Gjengjæld saa højt, at den næppe ved, hvor Fødderne er.

Benjamin Franklin — Amerikas første Borger i 18. Aarh. — ham kunde man, endnu længe efter han var en berømt Mand, træffe i New Yorks Gade med et Brød under hver Arm, naar han havde været hos Bageren. Og *George Washington*, den Mand der mer end nogen anden *skabte de amerikanske Fri stater* — da han havde slaaet Fjenden og grundfæstet Landet, gik han hjem til sin Plov i Virginia. Tænk i Modsætning til en saadan Simpelhed og Højsindethed paa Nutidens amerikanske Millionærer og Koncessionsslugere — en Gould, en Morgan, en Rockefeller, der gramser den fattiges Brød med deres stinkende Petroleumshænder; paa *Benj. Franklins* og *George Washingtons* Tid — Tiden før den franske Revolution, da var Amerika virkelig de store Dyders Land; derfra stammer Evropas frie Forfatninger, der herskede den jævne, sunde Borgeraand, hvor Livet udfoldede sig efter store, simple Linjer, der altid følger et Folk, saalænge det dyrker Jorden med Spade og Plov. Det der har ødelagt de store menneskelige Dyder i Amerika som andetsteds, det er *Industrien, den frygtelige, hjærteløse Industri*. Der hvor Menneskehaanden afløses af en kompliceret Maskine; der hvor Hjærte og følelse erstattes af en elektrisk Kontakt, der kan ingen Lykke gro. I de hundrede Aar, da Industrien har behersket Verden, har den da sikkert ikke skabt eet eneste lykkeligt Menneske — ikke engang blandt dem, som den overdyngede værst med sit Guld. Thi er en amerikansk Millionær, som maa omgive sig med Flokke af Betjente og Opdagere til Værn for sit Liv, for at han ikke skal blive skudt ned paa aaben Gade — jeg siger, er han ikke en Karikatur af et lykkeligt Menneske.

Først kastede Industrien sig over Byarbejderne og gjorde dem *til dens Slaver*. — Ja, nu vil man jo sige, at de har mildnet deres Kaar gjennem deres *Organisationer*; og det har de ogsaa. Her har det virkelig bedret Kaarene at

Slaverne har ladet sig sammenlænke. Den der vil ha' et gysende Indtryk af Industriens Hjærteløshed, han læser i Karl Marx' Værk om Kapitalen det Afsnit, der skildrer Børnenes Anvendelse i de engelske Fabrikker, før man fik en rimelig Fabrikslov, d. v. s. omkring 1860—70. De skal faa nogle Eksempler:

Ifølge *Karl Marx* fandtes der Fabrikker i dette overreligiøse England, som havde ladet Børn arbejde i *indtil 30 Timer* i Træk i et Rum, der var fyldt af Trævlestøv; blot med en Times Hvil ved Midnat og Maaltiderne. En Øvrighedsperson Mr. *Broughton*, der havde ledet et Møde i Nottingham 14. Jan. 1860 erklærer, at der i den Del af Befolkningen, som er beskjæftiget ved Kniplingsfabrikation hersker en i den øvrige civiliserede Verden ukjendt Grad af Lidelse og Savn — — Klokken 2, 3, 4 om Morgenen rives Børn paa 9—10 Aar op af deres smudsige Senge og tvinges til — for blot at kunne leve — *at arbejde til Kl. 10, 11, 12 om Natten*, medens deres Lemmer svinder ind, deres hele Skikkelse skrumper sammen, deres Ansigtstræk sløves og deres menneskelige Væsen stivner i en for stenet sløv Forbavselse, hvis blotte Syn faar en til at gyse. Hvad skal man tænke om en By, siger Marx spydigt, der holder et offentligt Møde for at andrage om, at Arbejdstiden for Mænd dog maa begrænses til 18 Timer daglig! — Nej hvad skal man tænke! Under min Opvækst maatte en Hyrdedreng op Kl. 3½ om Morgenen og blev ved at trave til Kl. 11 om Aftenen; han kom af bar Travlhed ofte ikke ind til Maaltiderne, før det bedste var spist. Anderledes var ikke *mit* eget Hyrdeliv i 70erne. Hvordan er det nu? *Lidt* bedre maaske, men hvor meget? — Jeg indrømmer: en solbeskinnet Mark kan aldrig nedbryde et Barn som en af alle Sygdomsspirer forpestet Fabrik. Men vi maa ikke tro, at fordi det var skiden i England, *vi* ikke derfor trænger til Limen foran vor egen Dør. — Men De skal døje endnu nogle Eksempler, tage fra engelske Retsprotokoller, *altsaa beedigede Vidneudsagn*: En Far *Georges Aspden* fortæller: „Denne min Dreng plejede jeg, da han var 7 Aar gammel, at bære paa min Ryg frem og tilbage over Sneen, og han plejede at arbejde *16 Timer* i Døgnet (i en Lervarefabrik). Jeg har ofte ligget paa Knæ for at putte Maden i Munden paa ham, medens han stod ved Maskinen, thi han turde ikke forlade eller standse den.“ *16 Timers Arbejde for et 7 Aars Barn!*

I Juni 1863 skrev alle Londonerblade om en Begivenhed, der sikkert var ganske typisk og slet ikke enestaaende. En lille Sypige, Mary Anne Wakley, ansat i en af de store respektable Hofmodeforretninger i London, døde af Overanstrengelse. Gjennemsnitsarbejdsdagen paa Etablissementet var 16½ Time, men i Sæsonen

uafbrudt 30 Timer, idet den svigtende Arbejdskraft holdtes flydende ved lejlighedsvis Tilførsel af Sherry, Portvin, Kaffe. Det gjaldt om i en Fart at trylle de ædle Ladies Pragtkjoler færdige til Hyldningsballet for den frisk importerede *Prinsesse af Wales* — der jo som bekendt kom her fra Danmark.

Mary Anne havde arbejdet 26½ Time uden Afbrydelse sammen med 60 andre Piger; 30 sammen i ét Værelse, som næppe indeholdt ⅓ af de nødvendige Kubikfod Luft, medens de om Natten laa to og to i een Seng i et af de Spiltoug, hvori et soveværelse var afdelt ved forskellige Bræddevægge. Mary Anne blev syg om Fredagen og døde om Søndagen — til Bestyrerindens Forbavselse uden først at ha' gjort den Kjole færdig, hun havde mellem Hænderne. Lægen Dr. *Key*, der kom forsent til Sygelejet, bevidnede med tørre Ord for Ligsyns retten: „Mary Anne Wesley er død af lange Arbejdstimer i et overfyldt Arbejdsværelse og et altfor trangt og slet ventileret Soveværelse.“

Men som for at gi' Lægen en Lektion i god Levemaade lod Dommeren tilføre Protokollen: „Den hedengangne er død af Apoplexi, men der er Grund til at frygte, at hendes Død er bleven fremskyndet ved Overarbejde i et overfyldt Værksted.“ — Bladet „*Morning Star*“ udraaber: „Vore hvide Slaver arbejdes ned i Graven og raadner og dør uden Sang og Klang.“ Og der er næppe Grund til at tro, at den Lady, der bar den smukke Kjole, som blev den lille Mary Annes Ligskjorte, af den Grund har danset ét Trin mindre. — Det var under den amerikanske Slavekrig, og det højkonservative Blad „*Times*“ var dristig nok til at bemærke: „Saare mange af os mener, at saalænge vi med Hungerens Svøbe istedetfor med Piskens Knald arbejder vore egne unge Kvinder tildøde, har vi næppe Ret til at hidse Baal og Sværd mod Familier, der var fødte som Slaveholdere og i det mindste gir deres Slaver god Føde og lar dem arbejde med Maade.“

Karl Marx har Ret, naar han med Tanken paa disse Børns og disse unge Kvinders hjærteløse Mishandling taler om „*umodent nedplukkede Menneskeslagter*“. — Og dette Billede er slaaende, thi ingen Vestenstorm kan med større Hjærteløshed nedkaste Træets umodne Æbler og brække de unge Blomstergrene end Industrien har knust og brækket unge Menneskers Sundhed og Fremtidslykke. Vi fabler om Forti dens Uhyrer, om en Molok, en Polyfem, en Minotaurus der krævede deres forfærdelige Ofre af Ynglinge og uskyldige Jomfruer og Børn. Men vi tænker ikke paa, hvad *Krigen* koster, hvad *Industrien* kræver af Menneskeliv. Jeg siger Dem: Der er aldrig paa *noget* Tidspunkt af

Historien bleven bragt *saa* blodige Menneskeofre som i vor *saa* højtpriste kristne og humanistiske Tidsalder. Ja jeg siger Dem: Vi kaster med Menneskeliv som var det Silderogn!

Alle Stater — ogsaa den danske Stat — lønner Professorer, for at de skal holde Foredrag over Etiken paa vort Universitet. Samtidig holder Militæret Skydeøvelser paa Fælleden med kun det for Øje *saa* sikkert som muligt at kunne ramme en Kugle i sin menneskelige Næstes Bryst! — Saadan er Logikken overalt i de kristne Samfund.

Man mener, at naar Krigen tages under ét *saa* er der i de sidste 3000 Aar dræbt *1200 Mill.* Mennesker — og mest unge Mennesker — i Krig. Det er *godt 1100 i Gjennemsnit — om Dagen!* Det vil sige, at omtrent engang i hver *Minut synker et ungt Menneske til Jorden for en af Krigens Kugler.* — Syv Stormagter bruger nu tilsammen i Fredstid til Militæret aarlig *7200 Mill. Kr.* I Danmark: 2 Bøndergaarde daglig (10—14 Gange *saa* meget i Krig). Og det samtidig med at Folkene sulter rundt om dem. — *7200 Mill. Kr.* — og ikke én eneste af de Kroner kan skaffes uden Arbejde, uden at en Mand har lagt Haanden om en Spade, en Plov, en Hammer eller Høvl — kort sagt: gjort *et produktivt Arbejde.* Derfor er Sølvet og Guldet *hvidt og rødt, fordi det ret beset er krystalliseret Arbejdersved og Arbejder blod.* Men det er ikke Industriherrerens Sved, for den har de aldrig selv set, med mindre det skulde være i det russiske Dampbad.

Sulten og Nøden, Fordyrelsen og Arbejdsløsheden — alt skyldes det den hjærteløse, den umættelige, rovgriske Industri. En Mand som *John Rockefeller* — der siges at eje *4000 Mill. Kr.* — lutter Rov — Spekulations-Rov — fra Flid og Stræbsomhed — hvilken Uendelighed af knuste Menneskeskjæbner ligger der ikke bag saadan en Skikkelse! Hver Gang en fattig Morgaar hen til Petroleumslampen og drejer dens Skrue om, for at Vægen ikke skal tære formeget, gaar Mr. Rockefeller skulende igjennem Stuen; det er ham, der kaster Skygge over Bjælkerne og sænker Halvlys over de fattiges Hjem; de Fattiges Børn maa vænne sig til at lege og lære Lektien i Halvmørke, fordi Mr. Rockefeller har lagt paa den Petroleum, som *han* faar for intet af den algivende Jord! Amerikas Grund er fuld af Petroleumskilder — men de maa ikke aabnes — for ikke „at ødelægge Markedet“. Saadan er ogsaa Jorden fuld af *Mad* og Muligheden *for Mad*, men Nøglen til disse Jordens Spise kamre — de er overalt i Lommerne paa Industrien og Kapitalen — og de vil ikke aabne, formodentlig for ikke at ødelægge de hungrendes Maver; *Sult* har som bekjendt *den Dyd*, at den gir

ingen Forstoppelse.

Nej, Industrien har lagt sit Aag paa alt; *selv Krigen* — den forfærdelige Krig — er efterhaanden ikke bleven andet end et vildt Legetøj for Industrien, en stakkels blindet Djævel i industriens Vold.

Industrien har lidt efter lidt underlagt sig alt, Mennesker som Naturen, Skibsfart og Havnestæder, Kulgruber og Bjærg værker — kun én eneste Magt har vovet en beskeden Trods og nægtet helt at la' sig udslette — jeg sigter til *vort Landbrug*, hvorlænge vil vi kunne holde den Stangen, hvornaar vil Industrien med sine uhøviske Fødder trampe op gennem vore lyse Kornmarker og lægge den sidste Rest ogsaa af *vort* Land ind under sit tyngende Scepter!

I gamle Dage blev Bonden ofte vækket ved, at Ridefogden slog med sit Piskeskæft paa Vindueskarmen og ordrede ham til at møde til den og den Tid med Heste og Vogn paa Hovmarken. Nu er Budfogden flere steder bleven afløst af Budet fra Fabrikken; men den sidste kræver ikke mindre Lydighed end den første. Saa vi bør ikke være altfor kjede af, at Naturen har sat sine Grænser for Sukkerroens Trængen mod Nord Men Sukkerroen er jo ikke den eneste Basis, paa hvilken Industrien har søgt Giftermaal med Landbruget — vi har jo *Mejeriet*, en udpræget industriel Faktor indenfor Landbruget. Dog takket være vore Bønders Snildhed og Omtanke, *saa er det Industrien, som her har maattet gaa i Landbrugets Sold og ikke omvendt*. Det gjør en overvældende Forskjel. Maatte vore Arbejdere gennem deres Sammenslutninger naa derhen, at de *selv* ejede deres Fabrikker, som Bønderne ejer deres Mejerier, da vilde deres Kaar sikkert bedre sig mangedobbelt.

Selv under disse forholdsvis heldige Vilkaar under hvilke den danske Bonde er traadt i forhold til Industrien, — hvad har han ikke maattet gi' Afkald paa af daglig Glæde og Arbejdslykke, hvad har han ikke maattet slippe af *moralske* Værdier for at vinde nogle tvivlsomme økonomiske Fordele. Eller er det kun mig, der synes, at der er kommen en sørgelig Haardhed og Kulde ind i Nutidens Landbrug, sammenholdt med det Landboliv, vi kjendte før Mejeriernes og de rationelle Methoders Tid. Maa jeg minde Dem om nogle af de Tab, som det har smertet mig dybest at blive Vidne til. (Mit Foredrag kan jo kun blive skitsemaessigt).

Den gamle Bondegaard var som en Stat i Staten. Det var den gamle Bondes

Stolthed at være uafhængig, det vilde i hans Mund sige omtrent det samme som at *være gjaldfri*, „*sin egen Mand*“ — et herligt Udtryk for *Sindets Rankhed!* Nutidsbonden er paa Grund af sit større Forbrug, sin større Omsætning, næsten altid i Pengemangel; han maa spekulere og dividere og foretage de største Hokusfokus *for at rejse de nødvendige Laan* — altid laane! Først paa Jorden, saa paa Bygning og Besætning; tilsidst laaner man paa selve Skorstenene! — Nutidens Bonde han rider paa sin Vekselsom Fortidens Hekse red paa Kasteskaft — ofte lige ad Bloksbjærg til. Hvor langt er dog ikke vor Tids Bonde fra at være „sin egen Mand“ naar det gjælder Penge! — Og dog: er det ikke et herligt renligt Princip dette at sige: „Jeg gjør ingen Gjæld, som jeg ingen Udsigt har til at faa betalt indenfor en rimelig Tid!“

De nye industrielle Landbrugsmethoder har her virket ætsende og opløsende paa saa herlige gamle Bondedyder som Uafhængighed, Ærlighed, Ordholdenhed. Den der skal laane meget, han skal lyve meget, det sa' allerede de gamle Persere, og henregnede derfor *Laan* til Dødssynderne.

En anden Ting, som i saa overordentlig en Grad prægede den gamle Bonde, var det forhold, hvori han stod til sine Husdyr. Mens den industrielle Bonde maa betragte Dyrene som Maskiner — og intet videre — saa behandlede den gamle Bonde sine Dyr som Kammerater, og opdrog sine Børn til først og fremmest at være god mod Dyrene. De vil huske, at Dyrene — da især Køerne — havde Navne; alene dette viste, at de betragtedes som Enere, som Individualiteter, ikke bare som en Klump paa fire Ben.

„Gullerop og Silketop og Rønn', de æder al den Havre op, der groer i vor Grønn“, saadan begyndte et gammelt Hyrderim med Køernes Navne. Den hjælmede Ko, Trækkoen, det var en Personlighed i den gamle Bondegaard, som der toges adskilligt Hensyn til. — Koen var jo næsten et helligt Dyr, før Mejerierne kom; Mejerierne har degraderet hende til et Mælkefremstillingsapparat. Den Gang sa' man *hende* om en Ko, nu siges der *den*. Nu malkes Dyret med Huj og Hast, og Mælken styrtes i Mejerispanden — vupsi! for at det kan være fra Haanden. Men tænk paa den gamle Aften-Malkning i den aabne Gaard medens Maanen lyste paa Kalkvæggen; det var ens egen Mor, der malkede; alene dette helligede Stunden og gav Handlingen Skjønhed og Inderlighed. Og naar saa Malkningen var forbi og Mor kom ind i Stuen og siede Mælken op ved det maane belyste Bord, — hvor laa der saa ikke Højhed, Enfoldets Højhed over det gamle Bondehjem og Børnene gik omkring

Mors Skjørt og var saa forventningsfulde som Børn er, hvor der er god nymalket Mælk i Nærheden. Og enhver af de smaa fik fyldt sin Kop, og det blev dem indskjærpet, at det var *Koens Mælk*, ja en *Gave af Mors egen Ko*. Og saadan opstod der tidlig et Inderlighedsforhold, et Taknemlighedsforhold til Dyret, hvoraf der atter spirede tusind kjære Ting, der gik ind i Sind og Syn og løb som Islæt gennem hele vort Følelses- og Stemningsliv. — Nu staar der ingen forventningsfuld Børneflokk og venter paa Mælken, for den faar ingenting; det er knap, der kan afses en Draabe til Katten. Nu styrtes Mælken direkte fra Yveret i Mejerispanden, sparkes paa Vægten, sparkes ned igjen — saa er det Facit færdigt.

Der fortælles ikke mere i Mørkningsstunden om *Mors Ko*; Mor har ikke mere nogen Ko; *for Mor kommer overhovedet ikke i Kostalden mere*. Og her kommer jeg til et nyt sørgmodigt Udslag af det industrielle Landbrug: Mejeriet har egentlig skilt Bonden fra hans Kone (ihvertfald i Gaardmands hjemmene). Hvad Fortrød og Tab — økonomisk og moralsk — det har skabt — det kunde jeg skrive en Bog over. Bondens Kone — hun er egentlig ikke mere Bondekone; hun er et eller andet ved Rengjøringen eller Madlavningen derinde bag de mange Urtepotter; men man gjør rent og man laver Mad ogsaa i andre Hjem end i Bondens; men det der særpræger Bondens Færd, det foregaar udenfor Stuehusets Omraade, og der har Bondens Kone ophørt at komme, ihvertfald som aktivt Medlem.

Den der er opdraget ved det gamle Landbrug, han vil vist især med Forkjærlighed dvæle ved Kvindens Deltagelse deri. Der kunde ikke ske noget af Betydning i de gamle Bondestalde, uden at Husmoderen snart var der med Raad og Daad. Var det en Fødsel, lad os sige, at det var Smaagrise, der skulde bringes til Verden, saa overvogtedes Soen hyppigst af Madmoderen selv; de to sad og snakkede klogt og erfarent med hinanden, til det værste var overstaaet. Hvor ofte har jeg ikke set saadan en gammel trofast Kvinde med Uldklokken om sine Ben sidde i det graalige Vintergry og vaage ved et sygt Dyr og uden Tanke paa sig selv forsage Søvn og Seng og Magelighed med en enestaaende Heroisme. Eller skulde ingen af Dem kunne mindes *Deres Mor*, naar hun trippede over Brostenene med en lille syg forkommen Gris i Forklædet, naar hun slog et uldent Stykke om dens sitrende Hud, og stak det lille Dyr ind under den storstribede Overdyne, idet hun med Forkjærlighed udsøgte det sted i Sengen, der endnu var varmt efter den sorte Grødgryde.

Hvordan har Nutidens Bondedøtre løftet Arven efter hende, de som har frasagt

sig baade Smaadyrenes Pleje og la Malkningen og Tumlen med Høstens Neg og alt det, som gav Rødme i Kinderne. — Nutidens Bondedøtre sidder bag Urtepotterne og hækler sig en Blegsot til og sjælden kommer de i Guds frie Natur, uden naar de skal med til Skovballet!

Ja, hvor er det ikke sørgmodigt, at Kvinden har taget sine milde Hænder bort fra Dyrene. For det er jo det, der er sket i de fleste Gaardmandshjem. Hun der var saa fortrolig med Behandlingen af det syge Barn, med alt det, der klynker og lider, hun som mer end nogen anden forstod det spæde, alt det, der ikke har Ord, kun Klynk for sit Savn — forstod det i Kraft af sit Moderinstinkt; hun er gaaet sin vej fra Dyrene, har taget sin Barmhjærtighed bort fra Staldene, mens hendes Plads hyppig indtages af en brutal og haardsindet Dyr læge, der snitter og skjærer, hvor der maaske skulde ha' været sleget og klappet. — Og ikke blot vore Smaadyr har mistet derved, for der gik næsten aldrig Gris eller Kalv til Grunde den Gang, men Kvinden har *selv* tabt derved, — tabt i Sundhed, tabt i enfoldigt skjønt Følelsesliv.

Lad Kvinden atter melde sig til Arbejde i Kostalden som paa Høstmarken, da vil Solen igjen forgylde Høstens Neg og gaa ned over lykkelige Arbejdsdage. — Hvor Bondens Datter selv deltager i Høstens Arbejde, *dér* — og kun *dér* vil der findes Poesi og Arbejdsglæde.

Men Industriens Forbandelse er over os. Den har dræbt Arbejdets Poesi, har drevet Kvinden hjem fra Ageren og overladt Marken til Mandfolkene og Maskinerne.

Hvad skal vi gjøre, for at raabe Bonden tilbage paa de gamle Bondedyders Vej. Ja, først og fremmest skal vi lære ham at være paa sin Post imod Industrien og dens stakkels blindede Djævel Militarismen, der som Trolden med de udstukne Øjne famler omkring sig efter Menneskekjød!

Industrien — bare du rækker den en Finger, vil den gribe din Arm indtil Albuen — som et af dens Tandhjul griber dig og svinger dig rundt, blot det faar dig fat ved dit Trøjeærme. — Jeg siger til det danske Landbrug: Gift dig aldrig med Industrien! Lad den aldrig blive din Herre; lad den højst blive din Træl; selv som saadan er den farlig.

Jeg ved, at jeg har talt imod en af Tidens Stormagter, ja mod den allerstørste indenfor vor materielle Kultur. Men Kjød maa aldrig naa til at beherske *Aand*. Og af *Aand* har Industrien ikke saa meget som Padden!

Den har kun ladet sig lede af et eneste Instinkt — *Instinktet til Vinding* — ligegyldigt omtrent ved hvilke Midler denne Vinding bragtes til Veje.

Jeg staar her med et Billede i min Haand, en slet Gjengivelse efter et Fotografi taget paa Stedet. Det er et Billede fra *Kongostaten* ovre i Afrika før dennes Overgang til den belgiske Stat (1. Juli 1910). De Indfødte skulde samle Gummi til Industrien, men skjønnede Agenten, der tog imod, at der ikke var samlet nok — saa trak han sin Sabel; et Hug! og den stakkels Slaves Haand rullede i Støvet. Saadan ser De dem staa her med Armstumperne efter de afhuggede Hænder. Det er Industrien i hele dens forfærdelige Brutalitet; vi saa den ogsaa før, da jeg talte om Børnearbejdet. Industriens Væsen har altid været skjæmmet af Ubarmhæjrtighed.

Anderledes med Landbruget. Dets inderste Væsen har al tid været Medfølelse; jo mere den kunde leve sig ind i sine Medskabningers Held og Helse, Vækst og Trivsel, jo bedre trivedes den ogsaa selv.

Jeg har med dette Foredrag villet stille Dem dette Spørgsmaal: om det er hin hjærteløse Magt *Industrien*, eller det er det medynksrige, det poesifyldte Landbrug, der i Fremtiden skal beherske det danske Land.

Hvor *mine* dybeste Sympathier er, har jeg ingen Dølgmaal lagt paa. Jeg tror, at vort Land maa vedblive at være — først og fremmest — et Bondeland, om Nationen fremdeles skal ha' Trivsel og Held.

Men derfor finder jeg ikke alt rosværdigt indenfor vor Bondestand, hvad jeg ofte har betonet.

Skulde nogen af Dem huske en lille naiv Historie i det gamle Testamente, der hvor Jakob brød op fra Laban med alt sit Kvæg og al sin Husstand, for at drage hjem til sine Fædres Land. Men det hedder om hans unge Hustru Rachel, at hun vilde ha' sine Husguder med sig. Velsignet være den lille Rachel, at hun ikke vilde lade sine Husguder i Stikken! — Vor Bonde er ogsaa brudt op med sine Okser og Asner og Tjenestekvinder — men han har i Modsætning til

Rachel ladet saa mange af sine Husguder tilbage hos Laban. Men endnu er ikke alting tabt. Langt fra! — Der er sprudlende Kilder endnu ude i det danske Bondeland. Det var ikke godt andet!

Naar man forhen gik gennem Bondens Stue og satte en Hæl lidt haardt i Gulvet — saa lød der ofte en fin og spinkel Klang hen under Bjælkerne fra en af de malede Sidepaneler. Det var det gamle Arvesølv, der lod høre fra sig inde i Skjænken. *Det* er vel nu de fleste Steder spredt for alle Vinde. Men endnu er der gammelt Arvesølv i vor Bondes Sind; det maa vi alle være med til at hæge om, Bønderne mest. — *Skal* vi gaa videre ad Industriens Vej, der for den bondefødte altid er en mislig Vej, saa lad os sikre os, at vi ikke falder i Baghold.

Og Arbejderen inde i Byen, der ved Skæbnens Ugunst er kommen i Industriens Vold, lad ham holde et vaagent Øje med, hvad der gaar for sig herude paa Bondelandet.

Der er sket en bemærkelsesværdig Ting i de senere Aaringer med vore Byarbejdere: de har faaet *Længsel mod Muld*. Det har givet sig Udslag i den lille solrige Bevægelse, der ligger i Kravet om *Jord til Kolonihaver* — en Bevægelse, hvis Fødsel er knyttet til Navnet Landstingsmand *Jørgen Berthelsen*, som i 80erne — forresten ikke uden stor Modstand — bragte Sagen til Sejr i Aalborg Byraad. Siden er den drevet som en Sommersky hen over alle Danmarks Kjøbstæder. Den gjæve Mand, som har sat denne Sommer-Idé i Omløb, skal ikke glemmes. Denne Idé har virket som en Solstrime gennem Fabriksrøgen. Disse tunge sværtede Hænder, der er blevne svedne af at ta' om Fabrikkens Staal, de skal nu atter fryde sig ved at fingre ved Løgets fede Knold og Kartofflens trofaste Frugt. Det er noget andet end at gribe om Knejpens fedtede Ølglas. — Hvem ved, maaske kan denne lille Reform bøje Bonde og Byarbejder nærmere sammen end nogen tænker paa, og faa dem til at huske paa fælles Minder og fælles Interesser i den kjære, danske Bondejord.

Maaske da at denne fælles Tanke en Dag langt ude kunde lære Arbejderen at blive Herre paa sin Fabrik som Bonden endnu er det paa sit Mejeri, saa ærlige Hænder ogsaa der en Dag kunde ta' det *fulde* Udbytte af ærlig Gjerning.

Kilde

Aakjær, Jeppe. 1919. Artikler og taler. 1887—1918. København og Oslo: Gyldendalske Boghandel – Nordisk Forlag

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Foredrag, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jeppe-aakjaers-foredrag-om-industri-og-bonde>